

ACTUALITAT

Anna Irina Russell transforma Can Mario en un gran pulmó col·lectiu

L'artista presenta al Museu de la Fundació Vila Casas escultures que s'inflen i es desinflen, elements sonors i grafits per reflexionar sobre la respiració

L'obra d'Anna Irina Russell se centra en els llenguatges no verbals, les formes de comunicació animal i les possibilitats expressives dels materials tous i inflables. Les seves creacions parteixen d'una escolta atenta de la matèria i d'una relació física amb els processos de producció, en què el cos de l'artista esdevé eina de mesura.

A l'exposició que es pot veure al Museu Can Mario, fins el proper 22 de novembre, la respiració, entesa com un gest essencial i col·lectiu, esdevé el fil conductor d'un recorregut que convida a pensar les relacions entre els éssers vius des de la permeabilitat i la coexistència.

La mostra comissariada per Blanca Arias ha estat concebuda específicament per al museu palafrugellenc. *Neix en l'aire la primera flor*, s'articula en tres àmbits —*Inspirar*, *Espirar* i *Aspirar*— que recorren diferents dimensions de la respiració: des de la consciència de la vulnerabilitat i l'asfíxia fins a la contaminació entre cossos, la possibilitat del contacte i la imaginació de formes de convivència més poroses i interdependents.

Com apunta Blanca Arias, «els gestos que l'artista realitza en el procés de mesurar les peces evocuen una abraçada, una acció associada a la cura i a l'amabilitat». Aquesta aproximació desplaça la idea tradicional de l'escultura, històricament vinculada a l'extracció i transformació de la matèria, per donar protagonisme als processos de creació i als gestos que els sostenen. Costures, repunts, plecs i marques de producció es mantenen visibles, reivindicant una altra manera d'entendre la pràctica escultòrica. La mostra també dialoga amb la tradició escultòrica des d'una perspectiva crítica. Russell reivindica materials i processos històricament associats a l'àmbit domèstic o a fases preliminars de producció —com el tèxtil, el cotó cru o el grafit— i els situa al centre de la seva pràctica artística.

Inspirar és el primer dels tres àmbits que articulen l'exposició. En aquest espai, Anna Irina Russell presenta la respiració com un gest compartit que connecta els cossos amb l'atmosfera que habiten. A la primera sala, diverses estructures inflables respiren davant l'espectador. S'expandeixen i es contrauen de manera imperfectament sincronitzada, generant una tensió subtil entre coexistència i desajust. Les formes de les peces remetent tant a sistemes respiratoris animals com a estructures vegetals, membranes orgàniques o cossos marins. Russell s'interessa especialment pels mecanismes defensius d'algunes espècies que transformen el seu cos per comunicar-se o protegir-se. Com el peix globus, que s'infla davant una amenaça, aquestes formes d'expansió corporal oscil·len entre la força aparent i la fragilitat extrema.

En el segon àmbit *Espirar*, l'artista desplaça l'atenció cap a la relació amb les altres. Espirar significa compartir atmosfera, deixar anar una part d'una mateixa i assumir que tota respiració implica intercanvi, contacte i transformació. En aquest àmbit es presenta l'obra «Soplo», una peça que pren com a punt de partida els mecanismes de protecció i comunicació presents en determinades espècies animals. L'obra convida a reflexionar sobre el desgast físic i emocional que poden comportar aquests

Fotos: © Eva Carasol

gestos de defensa, així com sobre les conseqüències que deixen els conflictes, les tensions i les dificultats de comunicació.

Aspirar, el tercer i últim àmbit de l'exposició, proposa una expansió més enllà del mateix acte de respirar. Aspirar obre un espai per a la imaginació, la transformació i la possibilitat d'altres formes de vida compartida. Les peces apareixen desinflades, plegades o convertides en pells buides. Els cossos semblen haver abandonat les seves formes originals, deixant rastres fràgils que es mouen entre la presència i l'absència. Alliberades del seu farciment, aquestes estructures ja no es limiten a conservar una forma estable, sinó que es deixen modelar pel plec, la gravetat i les condicions de l'espai.

El recorregut conclou amb *Un sospir*, un espai dedicat als dibuixos de Joana Torres, àvia de l'artista, que introdueix una reflexió sobre genealogies, transmissió i memòria afectiva.

Neix en l'aire la primera flor «és un bon exemple de la voluntat de la Fundació Vila Casas per esperonar la creació contemporània i contribuir a la consolidació de joves trajectòries prometedores en el moment que més ho necessiten. No només volem actuar de plataforma per donar a conèixer la seva tasca artística, sinó també facilitar la producció de noves obres i la materialització de projectes fets ad hoc per als nostres espais», apunta Bernat Puigdollers, director d'art de la Fundació Vila Casas. | **Redacció** |